

да се посочатъ обстоятелствата, на които тя първа понася влиянието. Останалото иде само по себе си.

Но ако ние се помъчихме да опрѣдѣлимъ истинското мѣсто на българския поетъ въ нашия животъ, литературенъ и общественъ, това нещѣ каже, че сме игнорирали неговото житие: напротивъ, това житие заема у насъ доста голѣмо мѣсто и то по слѣднитѣ съображения.

Нѣщо прѣди 7 — 8 години, проучвайки нѣколко по-специални литературни въпроси, свързани съ личния животъ на поета, пишущиятъ тие редове се бѣше натъкналъ на една праздота въ Ботйовитѣ съчинения. Когато се обърнахме къмъ извѣстнитѣ два-трима автори — биографи и критици, за справки, ние попаднахме на по-голѣми мъчнотии да си послужимъ съ тѣхнитѣ свѣдѣния. Освѣнъ противорѣчията, лесно обясними, срѣзнахме въ тѣхнитѣ писания невѣрности и криво прѣдани най-елементарни явления изъ нашето минало изобщо, или изъ живота на Ботйова. Напримѣръ, покойниятъ З. Стояновъ, който развързва ржцѣтъ на свойтѣ наслѣдници — литератори, е създавалъ цѣла планина отъ небивалици, които ви каратъ да мислите, че българскиятъ поетъ е билъ едно чудовище. Само защото Ботйовъ съставляваше едно изключение, нѣщо unique за своето врѣме, българскитѣ писатели съ незавидно съревнование сж съчинявали за него басня слѣдъ басни.

Въ продължение на послѣднитѣ 4 — 5 години, откакъ по сжитѣ причини дадохме новата и пълна редакция на Ботйовитѣ съчинения (София, 1907.), ние непрѣстанно сме питали живи съврѣмenniци, събирали сме свѣдѣния и сме проучавали явленията, тѣсно свързани съ живота на българския поетъ.

Нѣма нужда да казваме, че навсѣкждѣ нашитѣ щудирания ни водѣха до съвсѣмъ нови заключения.

Нашъ дългъ бѣше слѣдъ това непрѣменно да ликовираме съ старитѣ лъжи, съ които е изплетена съз-